Dimarts 13 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 8,23-27): En aquell temps, Jesús havent pujat en una barca, el seguiren els seus deixebles. I succeí que es produí un gran moviment en el mar, de tal manera que les onades cobrien la barca; però ell dormia. I se li acostaren i el despertaren, dient: «Senyor, salva'ns, que ens perdem!». I els diu: «Per què sou porucs, [homes de] poca fe?». Aleshores, aixecant-se, increpà els vents i el mar, i es feu una gran bonança. I [aquells] homes es meravellaren, i deien: «Qui és aquest, que fins els vents i el mar l'obeeixen?».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Aleshores, aixecant-se, increpà els vents i el mar, i es feu una gran bonança»

Fra Lluc TORCAL Monjo de Monestir de Sta. Mª de Poblet
(Santa Maria de Poblet, Tarragona, Espanya)

Avui, Dimarts XIII de durant l'any, la litúrgia ens ofereix un dels fragments més colpidors de la vida pública del Senyor. L'escena presenta una gran vivacitat, contrastant radicalment l'actitud dels deixebles i la de Jesús. Podem imaginar-nos l'agitació que regnà sobre la barca quan «es produí un gran moviment en el mar, de tal manera que les onades cobrien la barca» (Mt 8,24), agitació que, però, no fou suficient per a despertar Jesús, que dormia. Van haver de ser els deixebles els qui en la seva desesperació despertessin el Mestre! «Senyor, salva'ns, que ens perdem!» (Mt 8,25).

L'evangelista se serveix de tot aquest dramatisme per revelar-nos l'autèntic ésser de Jesús. La tempesta no havia perdut la seva fúria i els deixebles continuaven plens d'agitació quan el Senyor, simplement i tranquil·la, s'aixecà, «increpà els vents i el mar, i es feu una gran bonança» (Mt 8,26). De la Paraula increpatòria de Jesús en seguí la calma, calma que no anava destinada només a realitzar-se en l'aigua esverada del cel i de la mar: la Paraula de Jesús es dirigia sobretot a calmar els cors temorosos dels seus deixebles. «Per què sou porucs, [homes de] poca fe?» (Mt 8,26).

Els deixebles passaren de la torbació i la por a l'admiració pròpia d'aquell que acaba d'assistir a quelcom d'impensable fins aleshores. La sorpresa, l'admiració, la meravella d'un canvi tan dràstic en la situació que vivien despertà en ells una pregunta central: «Qui és aquest, que fins els vents i el mar l'obeeixen?» (Mt 8,27). Qui és el qui pot calmar les tempestes del cel i de la terra i, alhora, les dels cors del homes? Només qui «dormint com a home en la barca, pot donar ordres als vents i al mar com a Déu» (Nicetes de Remesiana).

Quan pensem que el terra se'ns enfonsa, no oblidem que el nostre Salvador és Déu mateix fet home, el qual ens és proper per la fe.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Va prendre als seus deixebles amb Ell en la barca, per a ensenyar-los aquestes dues coses: no espantar-se davant els perills, ni envanir-se amb els honors» (Sant Joan Crisòstom)

- «Jesús no ens vol persones passives; ens vol instruments actius, responsables, però alhora, plens d'esperança. Aquesta és la clau per afrontar les tempestes de la vida» (Benet XVI)

- «La confiança filial es posa a prova quan tenim el sentiment de no ser sempre escoltats. L'Evangeli ens convida a interrogar-nos sobre la conformitat de la nostra pregària amb el desig de l'Esperit» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.756)